

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6949/2021
06.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Татјана Танасковић, адвокат из ..., против тужених СЗ „Хидротехника“ из Београда и ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Шестић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог ББ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8248/19 од 28.10.2020. године, у седници одржаној дана 06.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8248/19 од 28.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8248/19 од 28.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог ББ и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П бр.23580/16 од 17.05.2019. године у ставовима првом и четвртном изреке. Том пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени ББ, обавезан да му на име дуга исплати износ од 70.000,00 евра, са каматом по стопи Европске централне банке почев од 11.11.2008. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате, камату у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу који се односи на тражену камату за период од 31.03.2006. до 10.11.2008. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужена СЗ „Хидротехника“ обавезе да му исплати износ од 70.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, са каматом по каматној стопи коју одређује надлежна банка у земљи порекла валуте почев од 31.03.2006. године до исплате. Ставом четвртим изреке, тужени

ББ је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 536.400,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ББ је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.125/04, 111/09), који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Без утицаја су ревизијски наводи да је доношењем побијане пресуде учињена битна повреда из члана 361. став 1. у вези чл.7. и 8. ЗПП, јер је чињенично стање оно које је утврђено првостепеном пресудом, па то не може бити разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 398. став 1. тачка 2. ЗПП. Тиме се у суштини напада чињенично стање као погрешно и непотпуно утврђено из ког разлога се ревизија не може изјавити на основу члана 398. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је туженом ББ, са којим је био дугогодишњи пословни пријатељ јер су пословно сарађивали преко својих фирми (тужилац је био директор најпре предузећа „ВВ“ а потом предузећа „ГГ“ а тужени је био директор СЗ „Хидротехника“), дао на зајам крајем 2003. године износ од 70.000 евра. Новац му је предао на руке у новчаницама од по 500 евра у једној кафани на ... . О учињеном зајму тужилац је сачинио и потписао потврду од 20.02.2004. године коју је тужени ББ лично потписао и то по сопственој изјави као физичко лице а не као директор СЗ, потврђујући да је позајмио од тужиоца износ од 70.000 евра са роком враћања до 31.03.2006. године. Тужени је потписујући наведену потврду руком лично дописао да потписивањем те потврде престају обавезе по уговору о накнади 70.000 евра преко стана. Како тужени позајмљени новац није вратио, адвокат тужиоца му је упутио писмено са захтевом за враћање овог износа, а у одговору на тај захтев тужени је навео да је свестан своје обавезе, да исту није заборавио и да ће је измирити за два до три месеца. Тужени позајмљени новчани износ тужиоцу није вратио.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и чињенице постојања писмене потврде којом тужени признаје тужиоцу утужени износ дуга, а коју потврду је он лично потписао а свој потпис није оспорио, нижестепени судови су правилно закључили да је тужени ББ у обавези да тужиоцу врати дуговани износ из уговора о зајму на основу члана 557. Закона о облигационим односима (ЗОО) са припадајућом каматом по доспелости, обавезе с обзиром да му позајмљени износ од 70.000 евра након договореног рока враћања, није вратио. У односу на тужену СЗ „Хидротехника“ нижестепени судови су закључили да овај тужени није пасивно легитимисан и да за њега не постоји обавеза враћања дуговоаног износа јер је тужилац у својству физичког лица позајмио наведени новчани износ

друготуженом као физичком лицу, а не стамбеној задрузи. Оценили су да тужени ББ као некадашњи директор те стамбене задруге и послован човек са искуством није сачинио писмена којим је ослобођен обавезе враћања траженог новачног износа наводно насталог по основу потраживања из пословних односа њихових предузећа по приложеним уговорима за извођење радова, нити је доказао да је тај новчани износ проистекао из међусобног привредног односа њихових предузећа.

Нису основани ревидентови наводи о погрешно примењеном материјалном праву. Наиме, код чињенице постојања писмене потврде којом тужени као физичко лице признаје да дугује тужиоцу као физичком лицу позајмљени новчани износ, правилно су нижестепени судови применили одредбу члана 557. ЗОО, оценивши да је реч о уговору о зајму закљученом између физичких лица, односно о њиховом међусобном потраживању насталом по овом правном основу. С обзиром на то да ревидент није доказао да ово новчано потраживање потиче из међусобног пословног односа два привредна друштва чији су он и тужилац били директори. Зато нису основани ревизијски наводи којима се истиче да је тужилац тужбу поднео као физичко лице искључиво из разлога што је његова фирма у време подношења тужбе била у блокади и којима се понављају разлози који су правилно оцењени у побијаној пресуди.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић